

VARGA SÁNDOR GYÖRGY
Időoltás

*Egy kávébarna asztal
merev könyöktartásában
füstbe burkolóztunk,
majd a léttel eggyé válva
oltottuk el az időt
néhány órára.
Bólében párhuzamos
hangerővel vitattuk
a lét-élet kérdést,
előreugrottunk,
visszamasztunk,
erősítettünk még egy fokot,
előreugrottunk,
visszamasztunk,
míg rá nem jöttél,
te bizony te vagy,
míg rá nem jöttem,
én bizony én vagyok,
s a lét képében még
feles felett sem juthatunk
közös nevezőre.
Míg a fele(s)másan
feltevődő paradox gondolat
egyenesből fénysebességgel
körbe nem görbe.
Nem voltunk rá képesek.
A lét magához tért,
óránkra pillantva
összenéztünk,
kerestük az időt.
Kurt, adj még tíz évet,
csinálhassam újra,
ezúttal tudatosan,
még egyszer az egészet.
Vissza akartuk*

VARGA SÁNDOR GYÖRGY
(1989, Nagyvárad) a
Kolozsvári Műszaki
Egyetem távközlés sza-
kán végzett, ugyanott
szerzett mesteri diplo-
mát multimédia szakon.
Kolozsváron él és dolgo-
zik mint programozó/
csapatvezető. Versekét és
elbeszéléseket ír, eddig a
kolozsvári Helikonban
publikált.

*játszani a szarházit,
nem is tíz évet,
legyen csak néhány óra,
körbe akartuk
őt is gyötörni,
kígyó módjára
farkába törni,
nem jött össze,
ezért sípot fújtunk
közös indulóra.
A tegnap ma,
ma még tegnap,
három óra.
Majomkerék, mokusparádé,
keljünk nyugovóra.
Csingiling!*

Utcán gurul az utcai guru

*Minden macskaköves út
elemeire hull biza' egyszer,
ha bármely köve kivetődne,
az idő úgyis lemorzsolná.
Nincs kifejezés.
Mindaz, mi szám elhagyja,
mindaz, mi kezem alól kikerül,
testem minden egyes apró
mozzanata ítélettel jár.
Mindenki az ember vérit szívja.
Faszom piócák.
Évente egyszer
kötelező nyaralás,
sors-sápitott bőrünk
ernyedt ráncain
röhög egy Napsugár.
Mikor nekem elmegy,
légy te a jobbik eszem,
állíts le, kérlek,
mielőtt démonaim*

szabadon engedem.
Te nem voltál sehol.
Mindenem szabadon lóbálom.
Egy szökevény démonom
hűségesen vállamra telepszik,
dupla egyedül kecmegünk
kiöregedett utcákon.
Teljes az elszigetelődés,
így hát lassan az összes
titok kibogozódik.
Fejem törjük rajtuk,
én és a démonom.
Mikor az utolsó szál is kisimul,
rögtön beáll az elmebaj.
Egyedül, kettesben.
A világ minden titkával.
Rosszalló tekintetek sora
követ a kiöregedett utcán.
Rájátszunk egy kicsit,
én,
én és a démonom,
én, a démonom, és a világ összes titka.
Elvégre morfondírozni kell és
legyen min nekik is.
Szökőkútban táncolok.
Lassan feljön a Nap.
Kettesben vagyunk,
lúdbőrömön érzem
hűvös fényét.
Ketten vagyunk.
A Nap és én.
Én vagyok.
Én vagyok a démonom.
Én vagyok a világ összes titka.
Én vagyok az utcai Napsugár.

Leszámolás

A legalantasabb pillanatban
mindig egyedül ér az éjszaka.
Innentől a saját dolgod
álomba ringatni magad.
Kivégeztük a múlt árnyait,
kiutat találtunk a problémára,
te már holtan fekszel,
nekem sincs sok hátra.
Véres tenyeremben izzik a hajnal,
mielőtt az ég pereménél feljebb
kerülne, leheletem beleszárad
s magában hordozza csalfa útjára.
Engem hordoz a láthatáron.
A csillagok hiénája lettem.
Másnap egy kósza gyöngyvirág
levelén harmattá gyűlök össze.
Megülök egy cseppet,
majd köddé párlok,
nézd, ott egy ökörnyál,
már azon csillogok.
Miután bőrdhöz érek,
rajtam át ereszkedik
le rád lustán az apró
fekete pók.
Remélem, megcsíp.
Remélem, fájni fog.